

Safir

— Dilaraaksoy · 08 Aralık 2020

Her zamanki yerinde, tren raylarına yakın duruyor, batmakta olan güneşi seyrediyor. Gözlerinde çözemediğim derin bir anlam var, dokunsam ağlayacak gibi, bembeyaz saçları adeta sakalına karışmış, üstünde sanki bin yıldır çıkarmadığı eski kıyafetler var, ayakları çıplak, taşlara basa basa öylece duruyor. Taşlar sanki ayaklarıyla kardeş gibi, canı acımıyor, ses çıkarmıyor ya da alışımsı böylesi bir acıya. Ayaklarının acısı bir yana, sanki yüreğinde bir yumru gibi oturup kalan acılar var. Herkes yanına yanaşmaya çekinirdi, kimseyle konuşmaz, çocuklar oyun oynadıkları zaman sessizce bir köşeye çekilir, hafiften gülümseyerek onları seyrederdi. Bir gün çocuklar bilyelerini kaybetmişlerdi de onun cebinden çıkmıştı. Çocuklar ondan daha çok korkmuş, bir daha onun bulunduğu yerde oyun oynamamışlardı.

'Zeki Ağabey, çözebildin mi bu adamın esrarını?'

'Çeşitli rivayetler var hakkında ama ben de bir şey anlayamadım. Daha önce İzmir'de yaşadığı, İzmir'den İstanbul'a geldiği söyleniyor. Bir de çok zenginmiş, öyle diyorlar.'

'Zengin ise bu paspal hâli ne be ağabey?'

'Orası ayrı bir merak konusu zaten... Banklarda yatıyormuş.'

'Allah Allah... Ben bir gidip konuşacağım ağabey, çok merak ediyorum, iki sene oldu.'

'Dur oğlum, maazallah delidir falan, bir şey yapar sana, otur yerine.'

'Yok ağabey, ben dayanamıyorum, konuşacağım.'

Ona doğru, kalbim adeta küt küt atarcasına yürüyorum. Yaklaştığımı anlayınca gün batımıyla aşklarına limon sıkılmışım gibi başını önüne eğiyor.

'Merhaba'

Başını yerden kaldırıp, o derin, manalı gözleriyle gözlerimin içine bakıyor. Ürküyorum.

'Şey...'

Cümlemi bitirmeme fırsat bile vermeden yavaş adımlarla arkasına bile bakmadan yürüyüp gidiyor.

'Hey! Bana baksana sen! Bey amca, sana diyorum, ya hu insan bir dönüp de arkasına bakar. Deli misin nesin, anlamadım ki...'

Birden arkasına dönünce irkiliyorum. Cebinden bir kâğıt çıkarıyor ve kâğıdı yere atıp, gidiyor.

Meraklanıp kâğıdı yerden alıyorum. Kâğıdı açıp baktığımda ise boş olduğunu, üzerinde en ufak bir notun bile bulunmadığını görüyorum.

'Dalga mı geçiyorsun bizimle be! Allah'ın delisi!'

'Ne oldu İsmail?'

'Hakkı Ağabey, deli bu adam, deli... Ne konuşuyor, ne dinliyor... Zeki Ağabey'e de söyledim, ben bu adamın esrarını çözeceğim. Baksana şu kâğıda, yere attı, içinde bir not var sandım, boş, bomboş. Hiçbir şey yok.'

Hakkı Ağabey kahkaha atıp, kâğıdı evirip çeviriyor.

'Baksana oğlum, burada bir not var işte.'

'Hani, nerede?'

Kâğıdı elinden kapıp bakmaya çalışınca, Hakkı Ağabey kahkahalarla gülmeye devam ediyor.

'Ne safsin be oğlum...'

'Bu adamın esrarını çözeceğim ben, içime dert oldu.'

'Bırak, uğraşma elin garibiyle. Kim bilir ne derdi var...'

'Hepimizin derdi yok mu ağabey? Hepimiz bir şeylerin peşinde, bir şeylerin arkasında, bir şeylerin yanında ve bir şeylerin acısında değil miyiz? Bu dünyada tek kalmanın zorluklarını en iyi ben bilirim. Erkek kardeşimi de kaybettikten sonra bir müddet kendime geledim, biliyorsun. Okusaydım, iyi yerlere gelseydim, belki de yalnızlık çekmezdim bu kadar, ama sen de biliyorsun, paranın gözü çıksın!'

'İsyan etme oğlum. Hepimizin derdi var.'

'Doğru... Mahalleli olarak bana sahip çıkmasaydınız ne yapardım bilmem... Adı neymiş?'

'Kimin adı neymiş?'

'Delinin...'

'Safir diyorlar.'

'Safir mi, ne alaka?'

'Ne bileyim oğlum. Safiri çok mu seviyormuş neymiş öyle bir şey herhâlde. Yarım yamalak biliyorum ben de. Konuşursa eğer, git kendin sor.'

'Haydi kalın sağlıcakla, ben bir şunun peşinden gideyim bakayım...'

'Oğlum, dayak yiyeceksin en sonunda, uğraşma.'

'Çok merak ettim.'

Mahalleyi boydan boya geziyor, onu arıyorum. En sonunda köhne bir evin önünde, kaldırımında tek başına oturduğunu, elinde yine bir kâğıt ve kalem olduğunu görüyorum.

'Safir!'

Dönüp bakmıyor.

'Hey! Safir misin nesen, bey amca yemedik seni, bir baksana şuraya.'

İstifini bozmadan, sadece başını kaldırıp, yine o manalı gözleriyle bana bakıyor. Siyah gözlerinde derin bir keder saklı, o anda fark ediyorum sol kaşının üstündeki izi...

'Ne istiyorsun?'

'Aaa konuştun, konuştun!'

Konuştuğunu görünce şaşkınlıkla karışık bir sevinçle yanına gidiyorum.

'Kimsin, neyin nesisin sen?'

Elindeki kâğıda baktığımda kâğıdın yine boş olduğunu görüyorum.

'Neden bu kadar merak ediyorsun?'

'Sadece ben değil, herkes merak ediyor. Bir derdin varsa söyle, bizim burada herkes birbirine sahip çıkar, hepimiz birbirimizin derdiyle ilgileniriz.'

'Benim derdimin dermanı yok oğlum, haydi bak işine.'

'Nereden biliyorsun? Anlatmadan bilemezsin.'

Ayağa kalkıyor ve elindeki kâğıdı yere atıp, arkasına bakmadan yine yol alıyor.

'Dur! Dur! Lütfen...'

Arkasından koşuyorum, birdenbire o kadar hızlı yürüyor ki, nefes nefese kalıyorum. Sonunda

yetişemeyeceğimi anlayıp, pes ediyorum. Peşinden gitmekten vazgeçip, kâğıdı almak için geri dönüyorum belki bir şeyler yazmıştır diye düşünerek... Kâğıdın üzerinde sadece çizilmiş iki göz olduğunu görüp, bir kez daha şaşırıyorum.

Ertesi sabah kahvedeki arkadaşlara onunla konuştuğumu anlatsam da, hiçbiri bana inanmıyor. Çizmiş olduğu gözleri gösteriyorum, bunun da bir anlam ifade etmediğini söyleyip, benimle dalga geçiyorlar. İş bu noktalara kadar gelince mahallede adı 'Safir' olarak bilinen adamın esrarını daha çok merak ediyor, çözmeyi adeta bir görev ediniyorum.

Tren raylarının üstünde yürüyor, çıplak ayakla, elleri cebinde, başı önünde sadece yürüyor.

'Hey! Dur, ne yapıyorsun sen? Ezileceksin.'

Karşıdan gelen treni görüp koşar adımlarla onu yakalıyor ve kenara çekiyorum.

'Aklını peynir ekmekle mi yedin sen, ölmek mi istiyorsun?'

Elini cebine sokup, cebinden bir kâğıt daha çıkarıyor.

'Aman dur bey amca, gözünü seveyim bu da boş çıkmasın. Arkadaşlarım benimle alay etmeye başladılar senin yüzünden, seninle konuştuğuma bile inanmıyorlar. Deli desem değilsin, akıllı desem, hiç değilsin. Söyle, sen kimsin?'

Bu kez kâğıdı yere atmayıp, elime tutuşturuyor. Kâğıdın üzerinde gözlerle birlikte artık net bir biçimde çizilmiş iki yüz var.

'Kim bunlar?'

Resmin ikincisine baktığımda yüzlerden birinin ona ait olduğunu fark ediyorum. Kopkoyu, siyah, derin, kederli gözler...

'Bu... Bu sensin, değil mi? Peki yanındaki kim?'

Gözlerime daha anlamlı, dikkatle bakıyor. Sakalını ovuşturup, gözlerini iki kez kırıştırıp, yine hiçbir şey söylemeden gidiyor.

'Hey Allah'ım yarabbim, çattık belaya... Amca, sayende beni deli sanıp kapatacaklar. Ne olur yani böyle bilmece gibi davranmasan...'

Bütün bir gece resimlerin esrarını çözmeye çalışıyor, elimde kâğıtlarla öylece pencereden dışarı bakıyorum. Kendi yüzünün yanı sıra çizmiş olduğu diğer yüz, bir bayanın yüzü... Simsiyah saçları var, uzun bir elbisesi ve elinde çantası... Bu kadar güzel resim yapan birinin deli olmadığına bir kez daha kanaat getiriyorum. Sonunda dayanamayıp her zaman bulunduğu yere gitmeye karar veriyorum.

Gittiğimde gördüğüm manzara ise beni şaşkına çeviriyor. Orada, çimenlerin üzerinde oturmuş, başını ellerinin arasına almış, hıçkırıklarla ağlıyor. Yavaşça yanına yaklaşıyorum, ürkütmemeye çalışarak...

'Amca...'

Beni görünce gözyaşlarını elleriyle siliyor, yanına oturunca ayaklarındaki nasırları fark ediyorum. Elleri kir içinde, sanki bin yıldır yıkanmamış gibi...

'Lütfen, anlat. Ne derdin var?'

Cebinden bir not daha çıkaracakken, ellerini tutuyorum.

'Hayır, bunu yapma. Konuş benimle. Notla olacak iş değil bu.'

Başını öne eğip, dudakları titreyerek sessizce ağlıyor bu sefer.

'Neden... Benimle neden bu kadar ilgileniyorsun?'

‘İki senedir buradasın. Hiçbirimizle konuşmuyorsun, sürekli buradasın, gün batımını seyre dalıyor, sanki birini bekliyormuşsun gibi uzaklara dalıyorsun. Merak ediyorum hâliyle, sen olsan merak etmez misin? İlk başta deli sanmıştım seni, ama değilsin. Hatta belki bizden bile daha akıllısın. Nedir bu muamma? Derdini söylemeyen derman bulamaz, lütfen anlat. Anlat ki, sana yardımcı olayım, söz veriyorum, sen istemediğin müddetçe hiç kimseye anlatmayacağım.’

‘Şu ağacı görüyor musun?’

‘Evet... Bu, bir çınar ağacı...’

‘Ben sandığından çok uzun zamandan beridir buradayım. Gençliğim burada geçti benim.’

‘Eee peki neden burada hiç kimse seni tanımıyor?’

‘Sen olsan saçı sakalı birbirine karışmış, pasaklı bir ihtiyarı gençliğinde görmüş olsan, şimdiki hâliyle çıkarabilir, tanıyabilir misin?’

Bu kez ben başımı önüme eğip, sessizlikle cevap veriyorum.

‘Ne olmuş peki bu çınar ağacına?’

Gözleri tekrar doluyor.

‘Bu çınar ağacı var ya... Bu lanet olası çınar ağacı!’

‘Evet?’

İyice meraklanıp, bir yandan ona, bir yandan da Çınar Ağacı’na bakıyorum.

‘O...’

Anlatamayıp, bir kez daha hıçkırıklara boğuluyor ve biraz önce vermek istediği, benim almadığım kâğıdı elime tutuşturup, kalkıyor.

‘Dur, gitme! Anlatacaktın.’

‘Cevap orada. İyi bak, göreceksin.’

Kâğıda bakınca gözlerime inanamıyorum. Kâğıtta karşımda duran çınar ağacı ve çınar ağacına kendini asan bir kadın var. Bir önceki resimde gördüğüm siyah saçlı kadın... Kaç dakika kâğıda baktığımı, ne kadar zamanın geçtiğini bilmiyorum, adeta geçen zaman beynimi uyuşturuyor. Doğan güneşle birlikte anlıyorum çok zamanın geçtiğini...

‘İsmail, oğlum ne yapıyorsun burada bu saatte?’

Kâğıdı cebime koyup, yerimden kalkıyorum.

‘Hiç... Oturuyorum Hakkı Ağabey.’

‘Bu saatte? Oğlum delirdin mi? Bizim delinin yerini sen aldın galiba.’

‘Bu sabah göremedim onu buralarda. Sen gördün mü?’

‘Yok. Ben de görmedim hiç. Hayırdır?’

‘Yok bir şey, ama ona ulaşmam lâzım. Nerede kaldığını biliyor musun?’

‘Bizde kalıyor, hatta dün gece tavla oynadık karşılıklı. Oğlum deli misin sen? İki kelam etmeyen adamın nerede kaldığını nereden bileyim ben? En son banklarda yatıyordu, bilmiyor musun?’

‘Ona ulaşmam lâzım.’

Koşar adımlarla mahallede onu arıyorum. Oyun oynayan çocuklara soruyorum, hiç kimse de nerede olduğunu bilmiyor.

‘Koşun, buraya gelin!’

Hakkı Ağabey'in kız kardeşi Sude imdat çığlıkları atınca, telaşlanıp sesin olduğu yöne doğru koşuyor, Sude'nin yanına gidiyorum.

Gördüğüm manzara ise korkunç...

'Şu... Şuna baksana.'

Kaldırımda boylu boyunca yatan kişinin Safır olduğunu görünce yüreğime bir hançer saplanıyor sanki. Bir türlü esrarını çözemediğim, tam da çözdüğümü düşündüğüm anda kaybettiğim bu adam, ona karşı şefkatlerin en büyüğünü hissetmeme neden oluyor.

Elinde bir sürü kâğıt var bu sefer. Yanına yaklaştığımda gözünden bir damla yaş aktığını fark ediyorum.

'Yaşıyor, ölmemiş!'

'Al bunları evlat, bulmak istediğın her şey bu kâğıtlarda.'

'Dayan, ne olur...'

'Benim dayanacak gücüm kalmadı. Sen iyi bir çocuksun, hep iyi kal.'

Bana gülümseyip, gözlerini sonsuzluğa kapatıyor.

'Kendisini arabanın önüne attı. Var mı böyle bir şey? Çarpan kişi de kaçtı gitti, hey Allah'ım ne insanlar var...'

'Tamam Sude, sen sakin ol. Haber ver bizimkilere, ben geleceğim daha sonra.'

Kâğıtları alıp, kimseye daha fazla görünmeden Çınar Ağacı'nın yanına gidiyor, adeta saklanırcasına kâğıtta yazılanları okumaya başlıyorum.

'Bu kez bir resimle değil, cümlelerle çıkıyorum karşına evlat. İstanbul'da başlayıp, İzmir'de devam eden ve sonrasında yine İstanbul'da noktalanın hayatımı anlatacağım sana bu satırlarda. Bana buralarda Safır derler. Nedenini merak ediyorsan, Çınar Ağacı'nın bulunduğu yerde, toprağın altına gömdüğüm Safır'e bakman yeterli... Herkes Safır'i çok sevdiğime dair, sırf bu yüzden bana bu ismin takıldığını düşünür, birçokları duydukları, ya da kendi uydurdukları kadarıyla kısacık hâlini bilirler hikâyenin. Ortada bir safır vardır ama, bu safır nedir, kimdir, neyin nesidir? Neden safırdır? Onu, yani toprağın altına gömdüğüm safır yüzüğü hayatımda tek sevdiğim kadına almıştım. Ondandır değerli olamazdı elbet, hem değer dediğın şey nedir ki? Evlenecektik. İkimiz de buralıydık, burada birlikte büyüdük. Birbirimizi deliler gibi seviyorduk. Çınar Ağacı'na adımızı yazar, birbimizi görmediğimiz anlarımızı yaşamdan saymazdık. Asker'e gidecektim, o da beni bekleyecekti. Nitekim gittim, döndüğümde acı bir haberle sarsıldım. Ağabey'i onu evlendirmek istiyordu, bir başkasıyla... Çok zenginlerdi. Bizim de durumumuz kötü değildi ya, ama Ağabey'i benden daha zengin birini bulmuştu ona. Adını ne sen sor, ne ben söyleyeyim... Benim adımlı da öğrenmene gerek yok, sen de herkes gibi sadece Safır de gitsin. Kaçalım dedim, bana kaç dedim, kaçtı da... Ağabey'i buldu bizi, çekip aldı onu elimden. Evlenmeden kaybettim. Sonra düğün günü çaresizce Çınar Ağacı'nın önüne gelirken, kendisini asmakta olduğunu gördüm. Koşup onu kurtarmak istedim, buna aramıza giren tren mani oldu. Aramıza ağabey'i girdiği gibi, tren de almıştı onu elimden, bana son bir bakışı vardı ki, onu hayatım boyunca unutmadım. Gün batımıydı, vedalaşır gibiydi, 'Yapma' diyemedim, mani olamadım, kader yolları ayırdı bizi. Duramadım buralarda ondan sonra, kendimi unutturmak istedim, İzmir'e gittim, yıllarca orada kaldım, hiç evlenmedim, gözümü ne zaman yumsam, onun yeşil gözlerindeki vedayı görürdüm. Hiçbir veda bu kadar acı verici olamaz. Ben sevdiğimin ölümünü çaresizce izledim, atmalıyım dedim kendimi, bizi ayıran tren beni ezmeli, ben de

onun yanına gitmeliyim... Bana bir not bırakmıştı ölmeden önce, vasiyet eder gibi... 'Sen yaşmalısın, çünkü yaşadığın müddetçe beni unutmayacağını biliyorum. Ben de olsaydım, seni asla unutmazdım. Yaşa ki, beni de, aşkımızı da yaşat' diyordu.

İzmir'de de yapamadım, yıllarca buraların hasreti, en önemlisi sevdiğimin hasretiyle yanıp tutuştum. En sonunda da dayanamadım, döndüm buraya. Kendimi unutmuştum aslında, ben artık herkesin bildiği deli safırdım. Taş kesilmiştim. Her gün, gün batımında gelir, onun hayaliyle vedalaşırım. Dayanamadım acısındaki o tatlı yokluğuna... Yokluğu bile o kadar anlamlı, o kadar tatlıydı ki, dayanamadım hayalinden uzak yaşamaya... Ama artık yanına gitmek istiyorum, artık onun yanında olmak istiyorum. Sen iyi bir çocuksun. Şayet bir gün olur da seversen, sakın sevdiğinin ellerinin arasından kayıp gitmesine izin verme. Onunla öleceğini bilsen bile bırakma. Bir hayal, bir yokluk, bir kayboluş geliyor ki sonra, sorma... Hangi akıllı böylesine deli sever ki? Hayatımı ve beni merak ettiğin için ölmeden önce bunları yazıyorum sana. Bir de, bir gün birini bu kadar çok seversen, benim yaptığım hataları yapma diye... Onu çok uzaklara, en bilinmezlere götürebilirdim, yolumuzda ölüm olsa yine de benimle gelirdi, biliyorum. Yapamadım, sonra da senelerce bunun ıstırabını yaşadım. Yaşa evlat, doğru bildiklerinle yaşa, varsın sana deli desinler. 1938 yılıydı onu kaybettiğimde, takvime bakmaktan hep çekinirim de bugün mahalledeki çocuklardan biri arkadaşına annesiyle babasının 1957 yılında evliliklerinin 15. Yılıni dolduracağını, bir ay kaldığını söylüyordu. Demek ki yıl olmuş 1956 ve 18 sene geçmiş. Safır artık bir 18 yılı daha sevdiği olmadan geçiremez. Takvimlerden nefret ederek, daha fazla susarak, daha fazla yanarak yaşayamaz. Ötenaziydi yıllar yılı yaşadığım... Seversen şayet, bırakma çocuk. Bırakma ki, adın güneş olsun, sevgi olsun, aşk olsun; ama acı olmasın. Şimdi gidiyorum, ben mutluyum, artık sevdiğime kavuşuyorum. Kimsesizce, unutulmuşçasına gidiyorum. Sev, sev ki; mecnun desinler, çöllere düşmüş de yanmış desinler, ama sevmiş desinler. Sev ki bulmuş da kaybetmiş demesinler. Sevmiş de, severek ölmüş desinler. Severek ölüyorum ben de... Sövene armağanım olsun, nefreti güzellik sanana armağanım olsun. Bir isteğim var, beni ağacımızın yanına gömün. Onu kaybettiğim yerde kendimi bulmak istiyorum.'

Mektubu bitirdikten sonra hıçkırıklarına 'Dur' diyemediğimi fark ediyorum. Yanaklarım ve mektuplar sırlı sıklam. Sanki yağmur yağıyor kâğıtların üzerine, gözlerimden süzülen yağmurlar... Ellerim titreye titreye katlıyorum mektupları, Çınar Ağacına dokunuyorum. Ağaçta, kalbin içinde baş harfleri yazıyor. K ve A. Herhâlde bunlar

da Kerem'le Aslı'nın kaderini paylaşan bir başka Kerem'le Aslı'ydı diye düşünüyorum.

Toprağın altını kazıyıp, sonunda safır'ı buluyorum, masmavi, parıldıyor. Yıllanmış bir şarap gibi öylece duruyor. Bu yüzüğü sevdiğine takamamak, bu yüzüğün kaderini yaşamak ve bir safır taşına dönüp, bir safır olarak anılmak... Seviyor olsaydım böyle severdim, seviyor olsaydım belki deli derlerdi, deli safır... Ama böyle severdim ben de, sevemediğim için o kadar içerliyorum ki şimdi. Böylesi bir aşkın şahidiyim. Güle güle Deli Safır, güle güle aşkıyla sonsuzluğun sonunda kendini ve sevdiğini bulan, mecnuna dost, deli safır...

*Batman'da Brako olarak bilinen (Abdulkerim) isimli -özellikle- 1970'li yıllarda Batman halkının aşına olduğu Brako'dan ilham alınarak, Brako'yu yaşatmak amacıyla kurgulanmıştır.

Dilara AKSOY